

Başlangıçta herkes homofobik

Bir grup insan: Anneler ve babalar. Sıradanlar. Yani? Ortalama değer yargılarına, ortalama korkulara, ortalama beklentilere sahipler. Başka nasıl olacak ki? Çoğu o güne kadar cinsel kimlik, cinsel yönelim nedir diye düşünmemiş, düşünmek gereği duymamış. ‘Eşcinsellik, transseksüellik...’ başka birilerinin başına gelen bir şey, diye düşünmüş. Kötü ailelerin, çocuklarını iyi yetiştirmeyen ailelerin başına gelen bir şey olan bu “sapmalar” niye kendi başlarına gelsin ki? Ama herkesin başına gelebiliyor işte, yetiştirmeye alakası yok. Hem çocuklar hem de anne ve babalar farklılıklarını kabul etmeye karşı çok direniyorlar. Neden ben, neden benim kızım, neden benim oğlum? Acaba iyileşebilir miyim, acaba iyileşebilir mi? Ama olmuyor, olamıyor. Bir heteroseksüeli eşcinsel yapmak neyse, bir eşcinseli heteroseksüel, bir transseksüeli düz-cinsel (ben uydurdum) yapmak da o. Yani olacak şey değil.

BU BİR KARAR MESELESİ DEĞİL

Cinsel kimlik: Farklı bir cinsiyetin bedeninde doğmak, kendini kız hissedip erkek bedeninde, erkek hissedip kız bedeninde doğmak yani transseksüellik (ya da düz cinsellik) demekmiş. Doğuştan olan bir durum yani. Cinsel yönelim ise anaokulu yıllarında ya da ilkokula başlarken fark edilmeye başlayan, kendi cinsiyetine (de) ya da karşı cinse cinsel ilgi duymak demek; yani eşcinsellik, biseksüellik ya da heteroseksüellik cinsel yönelim başlığı altında. Ve bütün bunların hiçbirini seçim, hiçbirini tercih değil. Küçük çocuklar cinsel kimli-

ğim şu, cinsel yönelimim bu olsun diye karar vermiyorlar. Öyle oluyorlar. Öyle doğuyorlar. Ve de ne yaparsanız yapın öyle kalacaklar.

KONUŞAN KAFALAR

“Benim Çocuğum” belgeseli bir grup eşcinsel ve transseksüel anne-babayla yapılan röportajlardan oluşuyor temelde. Ve garip olan şu ki uzun bir süre perdeden gözünüzü ayıramadan takip ettim filmi. Oysa gördüğüm konuşan kafalardan ibaretti! Bazı siyah planlar dışında, biçimsel numara pek yoktu. Düz bir film izledim ama soluk soluğa! Anlatılanlar öylesine dramatik öylesine dokunaklıydı çünkü. Oysa mesele ne kadar basit, öte yandan. Olmak ya da olmamak. Her şey bir kabulden ibaret. Ya da kabul etmemeden. Ettiğin anda başka bir dünyaya adım atıyorsun. Bu başka, insani dünyaya yani çocuklarının heteroseksüel olmadığı gerçeğini kabul etmiş insanların dünyasına bakmak istiyorsanız “Benim Çocuğum”u izleyin. Herkes, homoseksüeller dahil başlangıçta homofobik, bu bir gerçek. Ama hepimizin daha iyi insanlar olma şansı var, kimse ümitsiz vaka değil.

CÜNEYT CEBENOĞLU

cuneytcebenoğlu@birqun.net

